

Lyksalighed og Smerte uden Grænse. Først Lykke, thi han vinder den elskede og ægter hende. Men hun dør, og Livet bliver tomt for ham. Kun Barnet, Aurora, er et Lyspunkt i Mørket. For hende lever han nu; saavel hans Tanker som hans Følelsesliv koncentrerer sig om hende. Han opslaar sin Bolig i en smuk Egn mellem Bjærgene, hvor han haaber, at Naturen til en vis Grad skal erstatte hende Savnet af en Moder. Al en Moders Ømhed viser han hende, men paa en stille, vemodig Maade; Spøg og Kærtegn kender hun ikke. Han lærer hende „det, Livet har lært ham selv, Sorg og Kærlighed“. Desuden giver han det videbegærlige og fantasifulde Barn saa meget, hun paa nogen Maade kan modtage, af hans egne mange Kundskaber. Han lærer hende Latin, Græsk o. s. v., i meget kommer hun langt forud for sin Alder, i andre Henseender staar hun tilbage.

Da Aurora er tretten Aar, dør Faderen. Nu følger Overgangen fra Barnedømmenes Poesi til Livets Prosa, fra Italien til England. Bedøvet og forvirret staar hun paa Skibets Dæk og stirrer mod Land:

„Imens de hvide Mure, Bjærge blaa,
mens mit Italien drog sig fra mit Blik
en Dronning lig, der drager bort i Vrede
sin Klædning, som en dødsdømt griber efter.“

Hun bliver overgivet til sin Faster, en streng, kold „Spinster“, for hvem det italienske Pigebarn kun er en Vild, der skal civiliseres. Af denne Opdragelse gives der en ironiserende Beskrivelse. Aurora lærer Tysk og Fransk, fordi Tanten sætter Pris paa Sprogkundskaber — men ikke paa Bøger. Hun lærer kun lidt af Algebra og Matematik, fordi Tanten ikke synes, at sligt passer sig for Kvinder, derimod faar hun sit Hoved proppet fuldt af Kongerækker og Aarstal, fordi Tanten finder den Slags Fakta meget nyttige i Livet. Endvidere lærer hun Musik og Tegning, fordi det er Talenter, som unge Piger efter Tantens Mening nødvendig maa have.

I den første Tid gør Aurora ganske passivt, hvad der bliver forlangt af hende, og intet andet. Hjemve og Savnet af Faderen er nær ved at dræbe hende. Alt hvad der omgiver hende er saa forskelligt fra, hvad hun før kendte og elskede. Hvor Himlen ligger lavt over hendes Hoved, hvor de engelske Landskaber er farveløse! Kan dette være hendes Faders Land — og Shakespeares? Men efterhaanden gør Naturen hende godt, dens Mildhed dulmer Smerten; hun begynder at faa Øje for dens Skønhed, for de fine Farvetoner, de bløde Omrids. Forholdet mellem